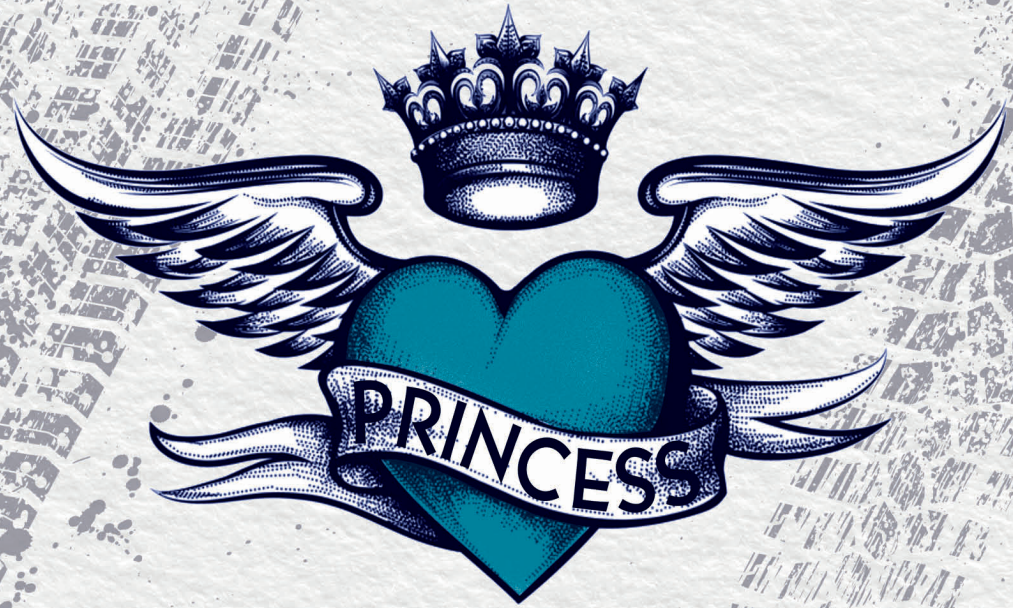

OLIVIA LEWIS

Uitdaging

Princess

DEEL 2

Olivia Lewis

Uitdaging

Princess – Deel 2

De Fontein

1

Jake

‘Pres?’ Sherwins bulderende stem haalt me uit m’n concentratie. Ik kijk op van de Breakout, waarbij ik de puntjes op de i aan het zetten ben voordat-ie terug kan naar zijn eigenaar.

‘Ja?’ roep ik terug, terwijl ik een peuk opsteek.

Sherwin verschijnt in de deuropening. ‘Dat mokkeltje is hier voor jou, Sabrina.’

Ik moet heel diep graven en frons mijn wenkbrauwen. ‘Sabrina?’

‘Het is een tijd geleden.’ Hij grijnst. ‘Ze loopt nu met Steve, daarom weet ik haar naam. Ze is vaak hier met hem.’

‘Wat moet ze dan?’

‘Ze wil iets bespreken, geloof ik.’

Er schieten allerlei gedachtes door mijn hoofd. Iets bespreken? De schrik slaat me om het hart. Iets bespreken klinkt niet bepaald positief. Kan ik haar bezwangerd hebben of zoiets? *Holy fuck*, alsjeblieft niet. Dat helpt m’n complete relatie met Ivy naar de verdoemenis en het is momenteel al zo ingewikkeld allemaal door haar pa.

‘Iets bespreken?’

‘Ja, gast, je kunt hier wel blijven zitten en papegaaitje spelen, maar ze staat daar te wachten.’ Hij wijst achter zich. ‘Sta d’r op z’n minst even te woord dan.’

‘Wil ik niet.’ Ik veeg mijn handen af aan mijn overall en neem een hijs van mijn sigaret.

Sherwin zucht diep. ‘Wat dan?’

‘Ik heb geen behoefte aan die meid.’

‘Ik weet niet of ze komt voor *dick*, denk het niet.’

Grinnikend kom ik overeind. ‘Oké, we zullen zien.’ Ik loop met Sherwin de garage door. Sabrina, ik weet niet eens meer hoe ze eruitziet. ‘Maar Sher, we moeten even geen mensen op het terrein laten. Ik vertrouw die Beek voor geen meter.’

‘Ik heb Ada ook naar huis gestuurd, ze had hem al aan de telefoon vanochtend. Wist zij veel.’

Damn, dat had-ie me nog niet verteld. ‘Waarom wist ik dat nog niet?’

‘Zomaar, Pres. Sorry. Ik was druk met het opzetten van de bijeenkomst van vanavond.’

Ik knik, begin er toch een beetje nerveus van te worden. Die klote-Freddy Beek begint mijn leven te beheersen met zijn dreigementen. Sinds vandaag ligt de garage stil, ik wil de monteurs niet in huis hebben voor het geval die idioot ineens op de stoep staat. De clubleden hebben we ook verzocht om weg te blijven, maar de vaste kern van Last Resort – de motorclub waar ik sinds het overlijden van mijn pa president/voorzitter van ben – komt vanavond bij elkaar voor een overleg met betrekking tot diezelfde Freddy Beek. Sherwin stelde voor om de acht anderen uitgebreid te informeren en ik heb daarmee ingestemd. Ik weet dat hij me wil beschermen aangezien ik voorwaardelijk vrij ben. De kern van de club bestaat niet uit lieverdjes en de kans dat ik hulp nodig ga hebben is in deze situatie vrij groot.

We lopen via de garage het clubhuis in, waar een blond dametje midden in de ruimte met haar armen over elkaar geslagen staat te wachten. O ja, dat is Sabrina. Ineens weet ik het weer. Het meest oninteressante wezen dat er bestaat, met de herseninhoud van een bevroren visstick en siliconentieten zo groot als watermeloenen. Jezus christus, wat moest ik ooit met haar?

‘Jakie,’ zegt ze, op een toon alsof we beste vrienden zijn. ‘Hoe is het?’

‘Hallo. Goed.’

‘Heb je even tijd voor me?’

‘Hangt ervan af.’ Ik kijk haar wantrouwend aan en neem een hijs van m’n sigaret. ‘Wat is er?’

‘Ken je mijn broer nog?’

‘Nee.’

‘Wesley.’

‘Geen idee.’

‘Hij kwam vaak met me m-’

Sherwin onderbreekt ons en neemt me apart. ‘Pres, er rijdt steeds een zwarte auto langs. Neem die meid even mee naar boven en blijf daar tot ik je kom halen.’

‘Wat dan?’ Ik kijk geschrokken op. ‘Een zwarte auto?’

‘Een onbekende auto. Oude Benz,’ verduidelijkt hij. ‘Ga maar. Ik zoek het uit.’ Hij geeft me een zet richting de trap. ‘Meissie, ga effe met hem mee.’

‘Oké,’ zegt Sabrina, veel te enthousiast naar mijn zin. Ze loopt voor me uit naar de trap.

Het geeft me een gevoel van schaamte dat ze de weg hier zo goed kent en zelfs de slaapkamer weet te vinden waar ik meestal crashte met een of andere chick. Ergens bespeur ik zelfs walging vanwege mijn eerdere gedrag. Waarom was ik zo? Waarom neukte ik alles wat los en vast zat? Was het angst om te binden? Geen zin om iets op te bouwen, om iemand te leren kennen, om moeite te doen voor een meid? Het kan van alles zijn geweest, maar feit is dat ik honderd procent veranderd ben sinds ik Ivy ken. Ik zal haar dan ook nóóit hier mee naar boven nemen. Ivy hoort in mijn huis en daar blijft ze. Deze slaapkamers staan gelijk aan mijn sletterige leven van vóór mijn arrestatie. Zelfs nu ik hier loop met Sabrina, met al onze kleding aan, voel ik me vies. Fout en vies. Alsof ik

vreemdga door hier te zijn met haar. Dat slaat natuurlijk nergens op, maar ik zou het moeilijk kunnen uitleggen als Ivy ineens voor me zou staan. Shit, waar is mijn telefoon eigenlijk? Ik klop op mijn zakken en bedenk op hetzelfde moment dat-ie in het kantoor aan de lader ligt. Ik heb helemaal niet gekeken of Ivy me nog iets gestuurd heeft en wie weet hoelang ik hier nu boven moet zitten vanwege die zwarte Benz. *Damn*, dat ga ik Sherwin trouwens echt niet in zijn eentje laten oplossen. Wat een bullshit.

‘Vertel, wat is er met je broer? Dan kun je weer gaan.’ Ik sta tegenover Sabrina, neem een laatste hijs van mijn sigaret, open het raam en gooi ’m naar buiten. ‘Ik ben druk.’

‘Je hebt een ander nummer.’

‘Klopt.’

‘Wes zoekt een baan.’

‘Dus?’

‘Hij is handig.’

‘Dat wil niet zeggen dat-ie dan ook goed is met motoren.’

‘Hij heeft wat problemen gehad de laatste tijd en...’ Ze twijfelt even. ‘Hij heeft ook vastgezet, net als jij. Hij krijgt nergens een kans en wil zo graag iets doen. Ik vind het sneu. Hij heeft wel een kindje om voor te zorgen en brengt nu niks in het laatje, maar de rekeningen blijven komen. Wil jij hem niet een kans geven?’

‘Sabr-’

Ze onderbreekt me snel. ‘Jij weet hoe het is en als je deze toko niet had gehad, dan had je in dezelfde shit gezeten als hij. *Help a brother out, Jakie. Please*. Hij is betrouwbaar.’

Ik zucht diep en wrijf over mijn voorhoofd. Ivy en ik gaan een doorstart maken, als al dat gezeik met Freddy Beek achter de rug is en ze haar vader heeft kunnen overtuigen. Tegen die tijd wil ik het liefst ook mooie Amerikaanse wagens gaan importeren. Chevy’s, Raptors, Dodge Rams, Buicks, Cadillacs. Ivy houdt er ook van. We zullen gaan uitbreiden. Een handig mannetje erbij is wel-

licht niet verkeerd. Al doet-ie de rotklusjes *on the side*.

‘Laat hem maar een keer langskomen,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Misschien heb ik wat klusjes voor hem.’

Sabrina straalt en omhelst me plotseling. ‘Dank je wel!’

‘Niet doen.’

Ze zet direct een stap achteruit, kijkt me schuld bewust aan. ‘Sorry. Ik begreep al via via dat je een vriendin hebt. Een vaste vriendin. Of is het een roddel?’

‘Nee, da’s zeker geen roddel.’

‘Goh, Jakie Valen aan de vrouw.’ Ze grinnikt. ‘De wonderen zijn de wereld nog niet uit.’

‘Nee, inderdaad.’ Ik steek mijn vinger op. ‘Eén ding, Sabrina. Als die broer van je loopt te kloten of echt een vervelend ventje blijkt te zijn, hou ik jóú persoonlijk verantwoordelijk. Ik weet dat je nu met Steve bent en blijkbaar vaak hier rondloopt met hem, maar ik zweer dat jullie hier allebei geen voet meer over de drempel zetten als je me opzadelt met een idioot. Begrijp je me?’

‘Waarom zou ik je opzadelen met een idioot?’ Ze trekt een wenkbrauw op. ‘Steve zou nooit toestaan dat ik Wesley hier probeer te slijten wanneer hij zich als een idioot zou gedragen. Hij is een harde werker.’

‘Waarvoor heeft-ie gezeten?’

Ze tuit haar lippen en haalt nonchalant haar schouders op. ‘Waarvoor niet.’

Ik rol met mijn ogen en steek een nieuwe sigaret op. ‘Helder. Nou, wegwezen. Ik hoor Wesley... Wesley toch?’

‘Ja. Wesley Jansen.’

‘Ik hoor of zie hem vanzelf wel.’ Ik loop voor Sabrina uit de gang op, de trap af.

Ken je dat gevoel? Het gevoel dat álles uit je vingers glipt? Je hele fucking leven, binnen een nanoseconde? Ik had het toen de politie

binnenstormde op de avond dat ik werd gearresteerd en nu heb ik het weer. De minachtende blik in haar ogen zal ik nooit vergeten, het geschokte gezicht van haar moeder ook niet. Waarom. Wáárom?

‘Ivy!’ schreeuw ik haar na. ‘Ivy!’

‘Schat!’ roept Luci. Ze snelt voor me uit het clubhuis door.

Samen gaan we achter Ivy aan, maar mijn benen zijn loodzwaar en willen niet voor- of achteruit. De schrik is me letterlijk in de benen gezakt en ik kan nauwelijks een stap verzetten.

‘Pres, die auto!’ buldert Sherwin nog achter me. Maar Ivy, Luci en ik lopen al op de parkeerplaats naast de garage.

‘Schat! Wacht nou!’ roept Luci naar Ivy.

Ik weet niet wat ik moet zeggen of doen.

Laat me alsjeblieft de kans krijgen om het aan haar uit te leggen.

Die auto. Ineens zie ik ’m en ik zie ook dat er een AK-47 uit het raam hangt. *What the...*

‘Ivy!’ schreeuw ik nog, maar zij duikt ineen achter de Audi. Luci niet, die loopt midden op de parkeerplaats en het lukt me niet om haar weg te trekken. Ik zal Ivy’s gegil nog jaren horen in mijn slaap, het zal me wakker houden en me nachtmerries bezorgen. Het zal me eraan herinneren dat ik gefaald heb, in zo ongeveer alles waar je in kunt falen. Mijn zielige leven heeft ervoor gezorgd dat Ivy’s moeder nu op de parkeerplaats ligt. Ik heb me nog nooit zo afschuwelijk gevoeld als nu, nooit lichter in mijn hoofd, nooit kouder. Nooit... *damn*, waar komt dat bloed vandaan?

2

Ivy

‘Jezus, Luus...’ Pap wrijft vermoeid door zijn ogen en draait de snelweg op. ‘Had die kogel je stembanden niet kunnen raken? Wáárom praat je zoveel?’

‘Mam is gewoon blij dat ze naar huis mag,’ zegt Oliver sussend. ‘Ze valt straks vanzelf om.’

‘Jullie hebben het over me alsof ik er niet bij ben!’ zegt mam verontwaardigd. ‘Ik heb jullie gemist! Ik praat niet veel!’

(Een korte terugblik op de laatste vijf minuten):

‘O... mijn... god! Ik leef nog! Schat, ik leef nog! Wat is de lucht mooi blauw. Waar staat de auto?’

‘Daar.’

‘Au, die wond doet wel een beetje pijn als ik beweeg. Zou dat normaal zijn?’

‘Ik ben nog nooit in mijn buik geschoten, geen idee.’

‘Neehee, weet ik wel. Maar misschien wist je het. Kon toch? O, we hebben nog steeds dezelfde auto!’

‘Je bent een weekje in het ziekenhuis geweest, lieverd.’

‘Het voelde als jaren. Ik heb me nooit eerder zo verveeld. Gelukkig kwam Sophia iedere dag buurten vanaf de MBU. God, wat was het saai. Ik ga echt even bellen of die wond zo hoort te steken.’

‘Dat vertelde de arts nog, mam. Je kunt wat last krijgen van de wond. Loop maar iets rustiger, dan gaat het vast beter.’

‘Is er thuis nog wat veranderd? Heeft iemand een keer de stofzuiger door de woonkamer gehaald? Hebben jullie normaal gekookt of iedere dag pizza gegeten? Ivy, lieverd, heb jij gekookt? Heeft je vader groenten gegeten? Of zat je iedere dag bij de Mac, Josh? Eerlijk zeggen.’

‘Nee heur.’

‘Je liegt. Ben je aangekomen? Ja hè, ik kan het zien. Ivy, wat hebben jullie gegeten? Hoe is het met Jake? Waarom heeft niemand de auto een keertje gewassen? Het lijkt wel alsof jullie door de woestijn zijn gereden. Wie heeft dat gedaan?’

‘Broer, heb jij ook een *déjà vu*?’

‘Nogal. Van toen ze uit het ziekenhuis kwam nadat die baksteen door de ruit was geflikkerd?’

‘Jup. Toen.’

‘Alle Jezus. Ik heb nu al koppijn.’

‘Lekker aardig weer allemaal. Wees blij dat ik nog leef. Wie kookt er vanavond? Ik heb écht heel erg veel zin in een lekkere, uitgebreide, Italiaanse maaltijd. Wisten jullie dat het ziekenhuisvoer best te eten is trouwens? Eenvoudig, maar best oké. Toch had ik al de hele week zin in een salade met mozzarella en tomaat, met van die kleine basilicumblaadjes en pijnboomspitten. Hmmm! Bruschetta en olijven erbij en een lekkere lasagne, ik kan niet wachten. Au. Die gordel doet me zeer. Ik laat ’m af, hoor. Zou dat mogen van de arts? En van de politie? Die snappen dat wel toch, met een buikwond? Ik ben tenslotte in het nieuws geweest. Hebben jullie slingers opgehangen thuis? Of van die welkom-thuis-letters op het raam? De vlag uitgehangen? Nee? Flauw. Taart gehaald dan? Ja? O, fantastisch Ivy, ik wist dat ik op je kon rekenen!’

Ik weet heus wel hoe het komt dat mama zo luidruchtig, praterig en blij is, het is overduidelijk toneelspel. Ik weet niet waar ze het over hadden met hun *déjà vu* over die baksteen – volgens mij was

ik toen nog niet geboren – maar ik merk het aan alles. Ze probeert papa's aandacht af te leiden van wat er daadwerkelijk gebeurd is: ze is neergeschoten op het terrein van Jake. Papa's zelfbenoemde aartsvijand. Dat Jake zelf ook geraakt werd en er nog slechter aan toe was dan mam, interesseert hem niet. Van pap had hij dood mogen zijn. Hij had al geen goed woord over voor Jake, maar nu spuwen zijn ogen vuur als ik alleen al zijn naam laat vallen. Met mam in het ziekenhuis begreep ik dat echt wel, dus ik heb het zo gelaten.

‘Schatje...’ Ze stoot me zacht aan. ‘Hoe gaat het? We hebben elkaar weinig écht gesproken deze week.’

‘Het gaat prima!’ lieg ik opgewekt. Beroerder kan niet, eigenlijk, maar dat vertel ik later wel een keer.

Mam trekt een wenkbrauw op, werpt een korte blik op papa en kijkt vervolgens met een zuchtje voor zich uit. Ze ziet het ook meteen hè, ik kan niets voor haar achterhouden, ik val direct door de mand. Ja, ik kan wel janken, iedere seconde van de dag. Het is over tussen Jake en mij. Waren mam en ik maar niet gegaan die middag. Wat een schijtsooi.

‘Later?’ vraagt mam fluisterend.

Ik knik.

Zij knikt ook. ‘Godsamme,’ klaagt ze dan hardop. ‘Wat doet die wond zeer!’

De aanstelster.

Ivy

Blog 206 – 5 november

Dit is wel ingewikkeld voor me, maar mama is uit het ziekenhuis, alles is in principe goed en nu durf ik het van me af te schrijven.

Ik kan niet omschrijven hoe de paniek me overnam. Die verlamde me compleet en ik heb geen idee meer wat ik precies allemaal heb gedaan. Sherwin zei later (toen we samen in het ziekenhuis op de gang stonden te wachten tot Jakes controles erop zaten) dat ik gilend naast m'n moeder zat, maar dat kan ik me niet herinneren. Dat Jake tegelijkertijd instortte heb ik ook niet gezien, ik kreeg het gewoon niet mee. Ik was blijkbaar compleet gericht op mama, en zelfs daar weet ik nauwelijks nog iets van. Ze was wel bij kennis, dat herinner ik me. Ze had mijn hand vast en bleef me aankijken. Soms zei ze iets, heel zacht. Wat precies, geen idee... Ik weet en voel alleen nog de allesoverheersende angst. De angst dat ze zou doodgaan, en ik krijg die – steeds groter wordende – bloedvlek in haar lichtgrijze blouse ook niet van mijn netvlies.

Ik moest ff janken.

Die gedachte komt nog vaak voorbij, en dan vooral 's nachts. Het geeft me hartkloppingen en vervolgens lig ik uren wakker. Want wat moet ik in vredesnaam zonder mijn moeder? Alleen al bij het idee dat ik haar kwijtraak (op dit punt in mijn leven), moet ik huilen (zoals net). Het gaat er ook gewoon niet in, mijn moeder kán niet doodgaan. Ze is onverwoestbaar, niet kapot te krijgen. Zo sterk. Zo krachtig. Dat ze daar op de parkeerplaats lag, bloedend en lijkbleek... ik vrees dat ik dat beeld nooit meer uit mijn hoofd krijg en op sommige momenten maakt het me letterlijk ziek van radeloosheid. Het besef dat je iemand zomaar kwijt kan zijn raakt me dieper

dan wat dan ook en ik kan het maar geen plek geven. Het heeft me wel één ding doen inzien: ik moet het bijleggen met mijn vader. Het zal je gebeuren dat je net ruzie hebt gehad met iemand om wie je geeft en die persoon overlijdt plotseling. Een ongeluk zit in een klein hoekje en iedere seconde kan je laatste zijn, dat is me wel duidelijk geworden. Het gebeurde allemaal in een split second en ik had mijn moeder nu ook kunnen begraven (in plaats van dat ik haar beneden hoor tetteren). Het had héél anders kunnen aflopen. Dat geeft me kippenvel. Oké, ik wilde nog over Jake schrijven, maar dat komt zo. Nu eerst Joshua Seegers. Want het is een achterlijke, laat me daar helder in zijn, maar hij is wél mijn vader. Ook al hebben we de laatste tijd alleen maar woorden en liggen we elkaar totaal niet, we moeten praten. En wel nú.

brb.

Eerste druk december 2022
Dit is het tweede deel in de Princess-serie

Copyright © 2022 Olivia Lewis
Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagillustratie De Weijer Design
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 6225 1
ISBN e-book 978 90 261 6226 8
ISBN luisterboek 978 90 261 6227 5
NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.